

Herfstval

Traag als de zandloper
Sproeit de vroege herfstavond deemstering.
Bladeren zweven geluidloos weg
In een grillige , vreemde vrille.

Schaarse zonnestralen priemen
Door dunne, okergetinte blaren.
Met gouden handjes wiegen ze,
Als met opengesperde nerven:
Net broze, doorschijnende kindervingertjes.

De verlaten glijbaan glimt
Als een verglaasde beek in 't zonlicht.
Mul speelzand vormt 'n kaal maanlandschap,
Met kratertjes, snoepwikkels en een kinderschoentje.

Twee oudjes schuifelen met slepende tred voorbij.
Vallende dorre takjes deren hen niet.
Alle aura's zijn verdwenen nu:
Het edele, achtvoudige pad vormt een labyrint.

Paul SACCASYN
2/11/07